

strafrechtsbedeling. Zij bieden overvloedig cijfermateriaal en argumenten met deugdelijke literatuurverwijzingen. Stuk voor stuk zijn ze een inleiding in de problematiek die verdere specialisatie lectuur en discussie toelaten.

Luc De Vreese

Van De Ryck, J. en Ballon, G.L., 'Rechtspleging, wat is dat eigenlijk?', Reeks: In kort bestek, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1987, XII + 150 p.

Het is een grote verdienste, van beide auteurs, de Belgische rechtspleging binnen het bestek van 150 gedrukte pagina's duidelijk te maken voor de geïnteresseerde leek.

Inderdaad, het boek is niet bedoeld voor hen die dagelijks beroepshalve met de rechtspleging te maken hebben. (Het is te beknopt, stellen de auteurs zelf in het voorwoord). Voor de anderen, studenten (economie, hogere technische richting vertalers, e.d.) en voor elke rechtsconsument is het evenwel zeer bruikbaar.

In kort bestek en in een zo eenvoudig mogelijke taal wordt de rechtspleging in strafzaken (vooronderzoek, eerste aanleg, rechtsmiddelen, uitvoer van beslissingen, ...); de rechtspleging in burgerlijke zaken (eerste aanleg, rechtsmiddelen, arbitrage, tenuitvoerlegging, bijzondere aangelegenheden, ...); de rechtsprocedure in administratieve zaken (Raad van State; het Arbitragehof, het Beneluxhof, het Hof van Justitie); E.E.G. en de toepassing van de Rechten van de Mens uit de doeker gedaan. Alles is zo gesteld dat het geheel de indruk geeft dat alles eenvoudig en eenduidig is in de rechtspleging. De dagelijkse praktijk wijst echter op het tegendeel.

Een tweede punt van kritiek is dat er slechts op één plaats naar het Gerechtelijk Wetboek wordt verwezen. Andere wetboeken worden niet als bron vermeld. Het is evenwel een verdedigbare optie om niet na elke zin de verwijzingen naar de wetboeken te zetten of om het werk niet te overladen met verwijzende voetnoten naar wet of rechtspraak. Maar, indien men voor het weglaten ervan kiest, zou toch een hoofdstuk over de belangrijkste wetboeken moeten toegevoegd worden. Het is bijna ondenkbaar dat iemand, na lectuur van het boek, weet hoe het bewijs in strafzaken (p. 31) in elkaar zit maar niet weet dat het Wetboek van Strafvordering bestaat en wat erin kan worden gevonden.

Tot slot, iets over de beknoptheid. De beperkingen door de auteurs aan zichzelf opgelegd om de zaak lees-, hanteer-, en begrijpbaar te houden, verdient alle lof. Het is inderdaad niet eenvoudig dergelijke materie binnen 150 p. te behandelen. Beperking en beknoptheid is dus noodzakelijk. Echter, indien men dit moet doen, is het nuttig om een (beperkte) lijst van boeken of tijdschriften toe te voegen waar men diepgaandere informatie kan vinden over de behandelde onderwerpen. Dit ontbreekt in *Rechtspleging, wat is dat eigenlijk?*

Wat niet ontbreekt is een uitgebreide inhoudsopgave en een gedetailleerd register met verwijzing naar de zeer functionele randnummers. Deze beide dragen tot de bruikbaarheid van het werk bij en bevorderen het 'even-naslaan' ook door de 'professional' die zeker wil zijn voor hij de mond open doet.

Luc De Vreese